

ความมุ่งหมาย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน รวมทั้งเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศ ระหว่างระดับชั้นการศึกษา และระหว่างนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีการระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๕๐๐ คน ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษานิติ ๑ และปีที่ ๒ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๒ และนักศึกษาประกาศนียบัตรประถมศึกษา ระดับชั้นการศึกษาระยะ ๑๐๐ คน

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ได้จากคะแนนสะสมเฉลี่ยจนถึงเทอมที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๕

๒. แบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้านการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากหมวดสภาพทางสติปัญญาและด้านการศึกษาของแบบทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของสังศรี ศรีมุกดา และแบบทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของพรพนทิวา รุจิพร

๓. แปรทดสอบความวิตกกังวล ซึ่งผู้วิจัยสร้างเองบางข้อและคัดแปลงมาจาก
จากมาตรความวิตกกังวลในการสอบของ ศุภลักษณ์ พรรชนะแพทย และหมวดความวิตกกัง-
วลของ ธงชัย ชิวปรีชา

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. คำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการรับรู้ความถนัดทางวิชา
การของตน
๒. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศ
๓. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการศึกษา
๔. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มในด้านการเรียน ด้านครอบครัว
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ด้านทั่วไป และความวิตกกังวลโดยส่วนรวม
๕. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนและในด้านการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน
๖. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชา
การตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับ
ความเป็นจริง และนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการ ไม่ตรงกับความเป็นจริง
มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ก. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

๑. ความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
 - ๑.๑ ความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนโดยส่วนรวมมีความ
สัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๑๐$)
 - ๑.๒ ความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาแต่ละ
กลุ่มไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๔) ที่ได้ค่าสัม-

ประสิทธิสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = -.๒๘$)

๒. ความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน

๒.๑ ความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนโดยส่วนรวม มีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = -.๑๓$)

๒.๒ ความวิตกกังวลและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนของนักศึกษาแต่ละกลุ่มไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = -.๒๗$)

๓. ความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน

๓.๑ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = .๒๗$)

๓.๒ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนของนักศึกษาแต่ละกลุ่มไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๕) ที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = .๒๔$)

ข. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวล

๔. การเปรียบเทียบระหว่างเพศ

๔.๑ นักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t = ๒.๓๒$)

๔.๒ นักศึกษาชายมีความวิตกกังวลทางด้านครอบครัวมากกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๔.๘๐$)

๔.๓ นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔.๔ นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔.๕ นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๕. การเปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นการศึกษา

นักศึกษาทั้ง ๕ ระดับชั้นการศึกษามีความวิตกกังวลในด้านการเรียน ด้านครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ด้านทั่วไป และความวิตกกังวลโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๖. การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักศึกษา

๖.๑ นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๓) นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๖) และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๕) รวมทั้งนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๗) และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๘) มีความวิตกกังวลทางด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และที่ระดับ .๐๕ ตามลำดับ ($F = ๔.๓๕$)

๖.๒ นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ มีความวิตกกังวลทางด้านครอบครัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๖.๓ นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ มีความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๖.๔ นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ มีความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) มีความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑)

และมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๕) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒.๒๐$)

๒.๕ นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ มีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) มีความวิตกกังวลโดยส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒.๕๑$)

๓. การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักศึกษาในค่านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและในด้านการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน ไม่พบความแตกต่างของความวิตกกังวลของนักศึกษาในค่านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและในด้านการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน ยกเว้น

๓.๑ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๒) มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($F = ๒๐.๕๕$)

๓.๒ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๓) มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง โดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($F = ๒๐.๕๕$)

๔. การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนที่ระดับต่างกัน

๔.๑ นักศึกษาที่มีการระดมการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนตรงกับความเป็นจริง มีความวิตกกังวลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง และมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่มีการรับรู้ความถนัด

ทางด้านการเรียนปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และที่ระดับ .๐๕ ตามลำดับ ($F = ๕.๓๓$)

- ๔.๒ นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
- ๔.๓ นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
- ๔.๔ นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนแตกต่างกันใน ๓ ระดับ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรจะได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ในเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น นักศึกษาวิทยาลัยครูอื่น ๆ นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ตลอดจนนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา
๒. ควรจะใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลที่ดัดแปลงมาจากหลาย ๆ แบบ เช่น มาตรฐานความวิตกกังวลของเทเลอร์ แบบทดสอบความวิตกกังวลของฟรีแมน (Freeman Manifest Anxiety Test) เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เหมาะสมกับนิสัยของคนไทยให้มากที่สุด
๓. ควรจะได้ศึกษาถึงความวิตกกังวลในด้านอื่น ๆ เช่น ความวิตกกังวลทางร่างกาย ความวิตกกังวลทางด้านสัมฤทธิผลในการทำงาน ความวิตกกังวลในการสอบ ฯลฯ
๔. ควรจะได้ศึกษาถึงสาเหตุของความวิตกกังวลอื่น ๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูแบบเก่าในสังคมสมัยใหม่
๕. ควรจะได้ศึกษาถึงวิธีการที่จะช่วยให้นักศึกษาจัดความวิตกกังวลของตนเอง เพื่อจะได้มีความสามารถในด้านการเรียนและในหน้าที่การงานดีขึ้น.